

UZASADNIENIE

Skarżący wniósł o wznowienie postępowania Sądu Okręgowego w sprawie VIII Ca 701/20 i zmianę wydanego w nim postanowienia, poprzez przyjęcie, że szczegółowo wskazana darowizna nie powinna zostać zaliczona na schedę spadkową, a w konsekwencji zasądzenie od wnioskodawczyni i uczestniczki na rzecz skarżącego kwot po 20.000 zł, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni oraz uczestniczki zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że powołane przez niego dowody w postaci protokołów rozpraw oraz uzasadnienia wyroku wydanego we wskazanej przez niego sprawie stanowią uzasadnione podstawy niniejszej skargi. Skarżący wskazał, że z treści podanego przez niego uzasadnienia wyroku dowiedział się o ocenie zeznań wskazanych świadków J. Ł. i E. B., które zeznawały odmiennie niż w niniejszej sprawie. Skarżący podniósł, że nie miał możliwości skorzystania z tych faktów oraz środków dowodowych w niniejszej sprawie, bowiem w/w zataiły istotne dla sprawy okoliczności, w świetle których sporna umowa darowizny została zaliczona na schedę spadkową, mimo że nie powinna być na nią zaliczona.

Skarga podlegała odrzuceniu.

Skarga o wznowienie postępowania jest środkiem procesowym o wyjątkowym charakterze, a jej podstawą mogą być wyłącznie okoliczności wymienione

w art. 401-404 k.p.c. Dla skuteczności skargi nie jest wystarczające samo stwierdzenie o tym, że zachodzi podstawa wznowienia; musi ona istnieć w rzeczywistości, a nie jedynie w subiektywnym przeświadczeniu strony. Wymóg oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia nie jest spełniony, jeżeli okoliczności, które miałyby uzasadniać ustawową podstawę, w istocie tej podstawy nie wypełniają (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2004 r. IV CZ 29/04, Lex nr 560609).

W niniejszej sprawie skarżący powoływał się na wykrycie faktów i środków dowodowych, które mogłyby mieć na wynik niniejszej sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). Wskazuje przy tym na zeznania wnioskodawczyni i uczestniczki złożone w innej sprawie sądowej, które stoją w sprzeczności z zeznaniami w sprawie niniejszej, co z kolei miało wpływ na jej wynik.

Już tylko z uzasadnienia skargi wynika zatem w sposób oczywisty i wyraźny, że nie jest ona oparta na ustawowych podstawach. Protokoły rozpraw, na których zeznawały wnioskodawczyni i uczestniczka w innej sprawie oraz wydany w niej wyrok, będący następstwem m.in. oceny tych zeznań, nie stanowią nowych, nieznanych wcześniej dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. **Zeznania wnioskodawczyni i uczestniczki były bowiem dostępne w niniejszym postępowaniu – zostały one złożone i uwzględnione przy wydaniu wyroku.** To, że późniejsze zeznania, złożone w innej sprawie, są z nimi sprzeczne, nie stanowi o wykryciu nowego dowodu czy faktu. Nie są to w szczególności dowody, które nie mogły zostać ujawnione w niniejszej sprawie, nadto z zeznań tych nie wynikają nowe fakty, nieznanne wcześniej skarżącemu (skoro powoływał się na nie w niniejszej sprawie). Odmienna ocena zeznań danych świadków w innej sprawie sądowej, co do okoliczności relewantnych w sprawie niniejszej, czy też wyraźna sprzeczność między zeznaniami w sprawie niniejszej i późniejszej, nie stanowią o tym, że istnieje dowód, którego skarżący nie mógł powołać w niniejszej sprawie, skoro dowodem tym są zeznania wnioskodawczyni i uczestniczki, które były w tej sprawie przeprowadzone. Z żadnych przytoczonych w skardze okoliczności nie wynika, aby stan wiedzy i świadomości wnioskodawczyni i uczestniczki uległ zmianie, zatem mogły one w istocie złożyć zeznania o korzystnej dla skarżącego treści w niniejszej sprawie i dowód ten był obiektywnie możliwy do przeprowadzenia. Skoro jednak złożyły zeznania niekorzystne dla skarżącego, to następcza ocena – po uprawomocnieniu się orzeczenia w niniejszej sprawie – czy zeznania te były prawdziwe, w konfrontacji z zeznaniami złożonymi w innym postępowaniu sądowym, nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania, bowiem nie mamy w tej sytuacji do czynienia ani z nowym, nieujawnialnym w dacie postępowania faktem, ani dowodem.

W myśl art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisane go terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy odrzucił skargę powoda przede wszystkim jako wniesioną po terminie, a ponadto nieopartą na przewidzianych ustawą podstawach.